

Steffen står i skovbrynet med hænderne nede i sin rygsæk, da han hører en gren knække inde i skoven.

Det tager han sig ikke af.

Han retter sig op, men i det samme hører han bag sig en lyd som en hest, der pruster luft ud af næsen. Og samtidig en lyd som en kæmpehund, der ryster vand af sig.

Steffen drejer hovedet.

Dér, kun fem meter fra ham, står en stor gråbjørn. Med hovedet halvt skjult bag en busk. Et kort øjeblik stirrer han ind i bjørnens mørke, fjendtlige øjne.

Der går ikke panik i Steffen Halkjær, den 20-årige malersvend fra Amager. Han véd, at der er mange gråbjørne i dette øde, mennesketomme territorium i Canada. Og han véd, at de dødsensfarlige dyr hvert år dræber mennesker. Men han har læst alle de gode råd mod bjørne, før han og vennen Gerner startede på deres dristige kano-tur 500 kilometer ned ad den brusende, utæmmelige Nahanni-flod.

– Ingen hurtige bevægelser, Steffen, siger han til sig selv. – Så angriber den bare.

Steffen vender sig og går de 20 meter over mod teltet for at advare Gerner Thomsen, den 18-årige gymnasiast fra Kastrup, som han deler denne feriestrabadser med. Og som han i ti år har delt lejrliv i FDF og vandreture i Norge med. Jo nærmere Steffen nu kommer teltet, des hurtigere går han. Han kan ikke lade være. Han har et hul i maven af skræk.

– Der kommer en bjørn, hvisker Steffen.

– Det er løgn, ler Gerner. Men Steffen ser, stadig med ryggen til bjørnen, at hans kammerat i samme øjeblik får øje på den. Steffen ser Gerners øjne skifte retning hen over sin skulder og blive store.

Bjørnen står nu ved Steffens rygsæk, hvor han forlod den, og stirrer på dem. Lokket til af madlugten. Steffen og Gerner trækker sig de 15 meter tilbage ned til flodbredden. De har slået lejr på en nøgen sandbanke, der som en halvø skyder sig ud i floden. Og bjørnen spærre for en flugt ind i skoven.

Steffen og Gerner kom tilbage til Danmark med flænset telt og rygsæk. Bjørnens klør var skarpe.

To danskere i livsfare! Med en bjørn

Steffen Halkjær og Gerner Thomsen fra Amager havde besluttet at foretage en dristig rejse i de canadiske skove. 500 kilometer ville de padle i kano ned ad den brusende, utæmmelige Nahanni-flod. En aften slår de lejr på flodbredden, og pludselig står de ansigt til ansigt med en livsfarlig, kæmpestor gråbjørn ...

Hvad skal de gøre? Springe i floden? Bjørne svømmer fint. Vandet er iskoldt, strømmen er rivende. Og deres redningsveste ligger i kanoen, efterladt 600 meter længere oppe ad floden.

Nej, at prøve at svømme over floden vil være selvmord. Bjørnen står nu med hovedet nede i rygsækken, flænger den i stykker med sine lange, knivskarpe klør.

Tekst:

FINN
MARC

Svømmer for livet

I fem lange, ulideligt lange minutter står de to skrækslagne danskere og stirrer på bjørnen. De har opdaget, at bag dem ligger en lille flodvig med dybt, men stille vand. Den må blive deres flugtvej.

Og foran dem på lejrpladsen ligger alle deres ejendele spredt. Lagt ud til tørre

på. De kravler i land i den modsatte side af vigen. De tumler, klatrer, klamrer sig op ad en stejl, 25 meter høj klippevæg. Vandet sjupper tungt i deres støvler, løse sten skrider, så fødderne nu og da rutscher.

Men nu ligger de på toppen af klippen, næsten skjult i græsset, og kikker tilbage ned over vigen, ud over deres lejrplads. Bjør-

nen står på det sted på bredden, hvor de selv stod før. Men den forfølger dem ikke ud i vandet. Den spejder efter dem, for en bjørns syn er dårligt. Derimod lugter og hører den fint.

Steffen og Gerner ryster af skræk, mens de ligger dér og stirrer på den. Vil den forfølge dem? I så fald må de flygte ind i skoven bag dem.

En nat i skoven

Men bjørnen lunter tilbage til teltet. Den rejser sig på bagbenene, den måler to meter i højden. Og så kaster den sig ned over det tomme telt, ruller sig i det, flænger det.

Bjørnen kommer tilbage nu, ned mod den lille vig. På vejen finder den tasken med Steffens fotogrej. Den tager et kamera i munden, og smider det i det våde sand. Den slynger tasken op på snuden. Ud falder det andet kamera og alle filmene. Steffen stønner. Fotoudstyr til 14.000 kroner.

Nu står bjørnen i vandkanten. Igen rejser den sig på bagbenene, snuser, prøver at få færten af de to mennesker. Så går den tilbage til rygsækken, river i den igen.

Men pludselig er den væk. Forsvundet ind i skoven.

Steffen og Gerner tør ikke længere blive på toppen af skrænten. Hvis bjørnen har opdaget, hvor de er, kan den gennem skoven nå op til dem på to minutter.

Der er jo kun 60-70 meter over til rygsækken.

Steffen og Gerner stormer ind i skoven, sydpå langs floden, bort fra lejrpladsen. Det er sent på aftenen nu og så koldt, at deres tænder klapper. De vrider om på fødderne, snubler over sten, braser gennem stikkende, vissent grankrat. Det er om at komme bort. De løber en halv time, og kurer, så ned ad en stejl klippeskrænt til flodbredden.

Det er over midnat, og på denne tid af året, i juli, er solen langsomt ved at gå ned. Den skinner stadig på den modsatte flodbred, varmt og gyldent, men på Steffens og Gerners side er kulden og tusmørket kommet.

Her må de tilbringe natten. På denne 15 meter brede flodbred. Og hvor de fryser! Temperaturen er nær frysepunktet, og kul-

(Fortsættes side 124)

Steffen og Gerner kunne tydeligt se bjørnens fodspor i sandet dagen efter.

De canadiske „Grizzly“-bjørne kan blive to meter høje og er gode svømmere.

Heldet var med Steffen og Gerner, da de mødte vildtfoderne i deres inspektionsfartøjer.

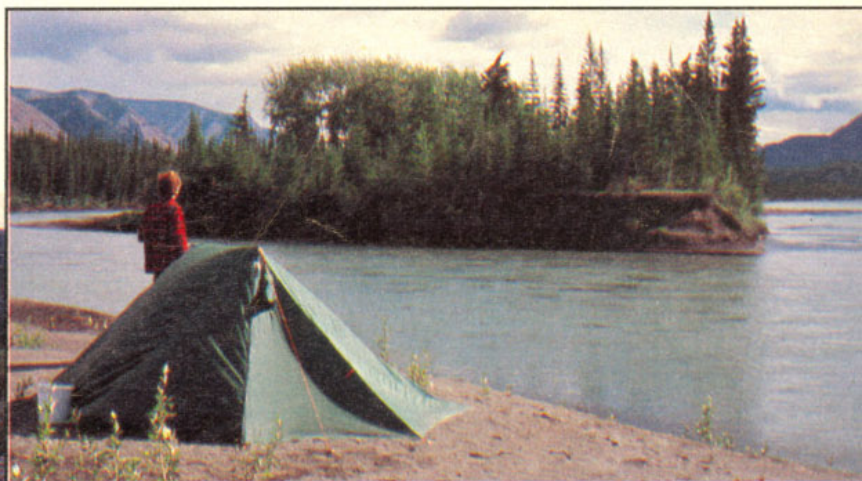
i hælene

efter en livsfarlig kæntring tidligere den dag.

Steffen og Gerner sætter sig på hug i vandkanten. Jo mindre de fylder, des mindre angrebslysten vil bjørnen være. Siger deres bog med gode råd om bjørne i det mindste.

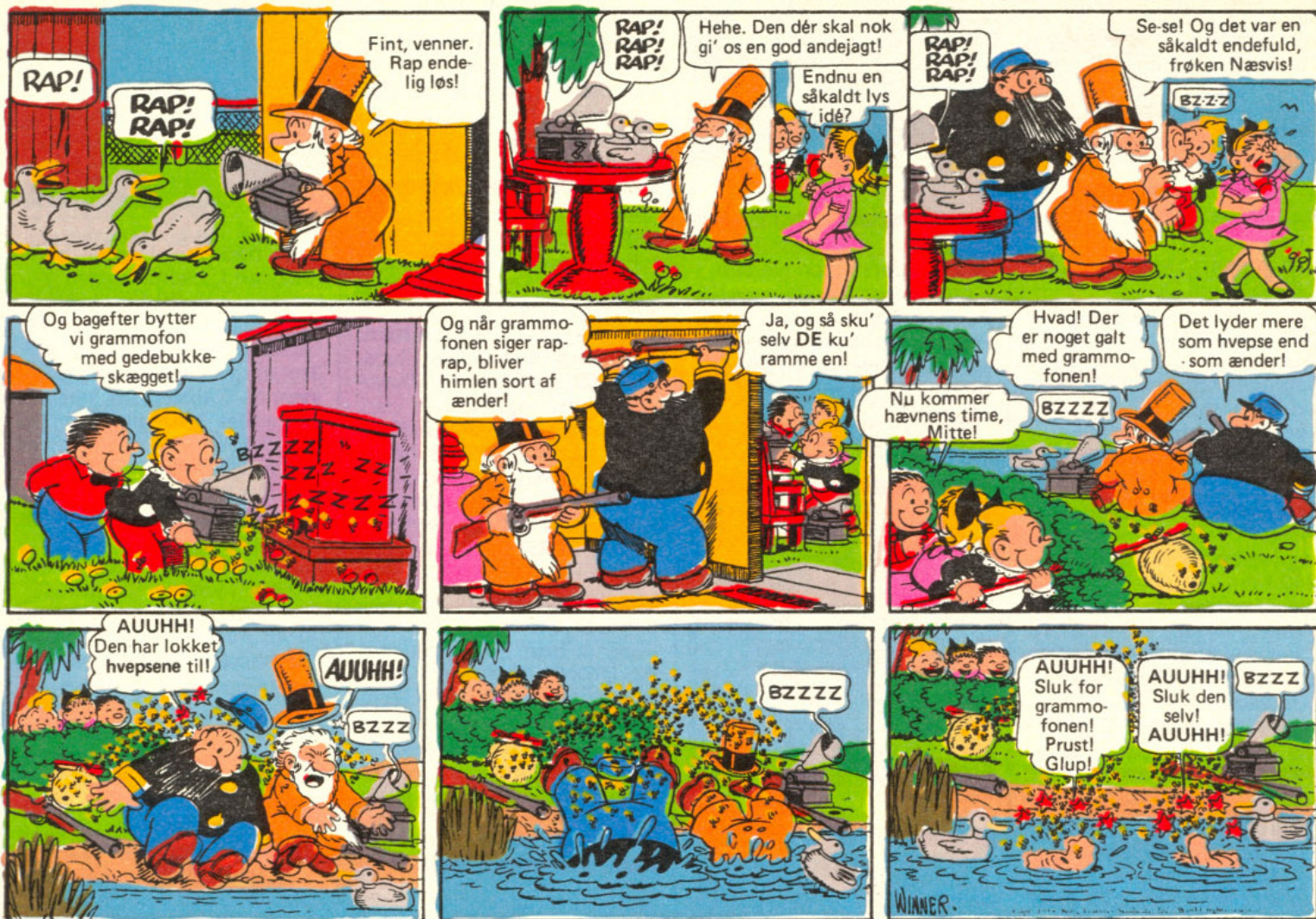
Da vender bjørnen sig og løber over mod dem.

I samme nu kaster de to sig baglæns ud i det kuldegysende vand, svømmer desperat for at komme væk. Det er svært og tungt at svømme med tøj og støvler

Steffen og Gerner overnattede i telt på turen. Men bjørnen rev teltet i stykker.

◀ liden skabte lidt tryghed i natemørket i de canadiske skove.

Med en bjørn i hælene

Fortsat fra side 11

den bider igennem deres våde tøj, helt ind til marv og ben. De begynder at slæbe tunge sten frem og tilbage blot for at holde varmen. Alligevel ryster de af kulde.

I stedet samler de våde grene sammen til et bål. Det nægter først at brænde, men blusser så langsomt op. Og bålet giver ikke blot varme. Det giver også de to unge mænd en slags falsk tryghed. De sidder nu på et par store sten og halvsover.

Redningsveste flænset i stykker

Med mørket mellem klokken 3 og 4 kommer skrækken for gråbjørnen tilbage.

De stirrer op ad klippe-skrænten, op mod den nat-sort skov. Har bjørnen fået farten af dem? Måske står den allerede nu deroppe og stirrer ned på dem. Var det ikke en gren, der knækkede deroppe? Gerner og Steffen udser sig to lange, brændende kæppe fra bålet til at forsvare sig med. Hvis... Denne nat synes uendelig lang.

I det grå morgenlys efter klokken 4 kommer Gerner og Steffen i tanker om det selskab på seks canadiere, de i går morges mødte ved et vandfald et stykke oppe ad floden. De må advares, før de når lejrpladsen. Ellers løber de lige i favnen på gråbjørnen.

Ved 7-tiden står solen op. Steffen og Gerner følger deres flugtrute tilbage til lejrpladsen. Og de ser bjørne-sporene i sandet hele vejen rundt om den lille vig. Bjørnen fulgte altså virkelig efter dem dagen før,

men standsede for foden af klippeskrænten.

I dette øjeblik er bjørnen ikke at se. Hastigt, med dunkende hjerter, samler de deres regnfrakker op, deres rejsechecks og pas og

– Du skal ikke bekymre dig. Vi kan nemt klare os et par år for den dør, mor fik for at anmelde dig.

fem små poser med havregryn. Det er alt, hvad bjørnen har skånet.

De går op langs floden, farer sammen ved hver lyd i skoven, og kommer endelig til deres kano. Også her har bjørnen været. Kanoen er skubbet halvt ud i vandet, deres redningsveste revet i stykker.

Hvor er bjørnen nu? Står den i dette øjeblik og stirrer på dem et sted i skoven omkring dem? Hidser sig op til at angribe dem? En vred gråbjørn er en forfærdende fjende. Den æder ikke mennesker. Den flæns dem ihjel.

Steffen og Gerner tumler videre mod nord gennem skoven, søger tilflugt på en lille ø et par meter ude i floden. Her sætter de sig ryg mod ryg, mens de deler poserne med havregryn. Og venter. Holder udkik efter bjørnen og de tre gule kanoer med det canadiske selskab. At skulle tilbringe

endnu en nat på denne måde er næsten ikke til at bære.

Men sidst på eftermiddagen kommer canadierne.

Gerner og Steffen fortæller dem om bjørnen. Og canadierne sejler videre ned ad floden. Ned til lejrpladsen. Kort efter hører de to danskere et skud. Og canadiernes anfører råber til dem: - Så kan I godt komme!

Mad til to dage

De to danskere bærer deres kano ned til lejrpladsen. Her står canadieren med en ladt signalpistol i hånden.

For bjørnen var der virkelig, da de ankom. I rimelig sikkerhed fra kanoen skød canadieren et skræmmeskud med en nødraket. Det fik gråbjørnen til at fortrække ind i skoven.

Anføreren hjælper Gerner og Steffen med at samle deres ødelagte udstyr sam-

men, og smide det ned i kanoen. Imens ligger kanoerne ved bredden med de andre om bord, parat til en hurtig flugt ned ad floden. Men væk kommer de, uden at gråbjørnen viser sig.

De to unge danskere får et nyt problem. De har ikke mere mad. Og de har 200 kilometers sejlads tilbage, før de når bopladsen Nahanni Butte. Canadierne gi-

ver dem mad til to dage. Mere kan de ikke undvære. Men der er mindst fem dages sejlads ned til bopladsen.

Den næste morgen er heldet med Steffen og Gerner. De møder et par motorbåde på vej op ad floden. Med fire vildtfogeder, der er på deres regelmæssige inspektion af Nahanni-floden. Af dem låner de den mad, de har brug for. Og stadig

rystet fortsætter Steffen og Gerner deres sejlads ned ad floden.

En uge efter møder de i Nahanni Butte en af de fire vildtfogeder. Han fortæller dem, at bjørnen stadig var på lejrpladsen, da de ankom. De skød den med en bedøvende pil, og over radioen tilkaldte de en helikopter, der fløj den sovende bjørn 300 kilometer ind i den mennesketomme skov. Der blev den sluppet fri.

- Det var en ualmindelig stor gråbjørn, og den var uden tvivl farlig, sagde vildtfogeden til Steffen og Gerner. - Skidt med alle de ting, I mistede. I skal være glade for, at I overlevede...

Nu er Steffen og Gerner tilbage i København, til jobbet og skolen. Men de kan næsten ikke vente på at komme tilbage til Canadas ødemarker. Til den storslåede, ensomme natur, der er så smuk, men kan være så farlig.

